

Értesítések levelek el nem fogadtattak.

Előfizetési árak:
Helyben halotzban, vagy
váltás postán külföldre.
Egész évre . . . 7 ft 12 kr
Félévre . . . 4 ft 6 kr
Negyedre . . . 2 ft 3 kr
Előfizető egész évre 20 frank.

Egész évre 5 ft. a kapható
a kiadványban a Gross Gyász
leltékeltől kezdve.

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

A Brassói Magyar Kaszinónak, az E. M. K. E. brassómeyi választmányának és a
Brassói Magyar Polgári Körnek hivatalos közlönye.

Írások levéltárnak a kiadványban

Hírcikketek díja:

4 hasznan gírművelő vagy
másak helyre 5 kr. Nagyon
széles körű hírcikketek díja
helyre. Minden egyes hírcikk
mely után még 100 kr. az
előfizetői díjhoz.

Írások díja 10 kr. a kapható
a kiadványban a Gross Gyász
leltékeltől kezdve.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda: Brassó, Kapu-utca 24. szám alatt.
D. ZAKARIÁS JÁNOS.
Közlemények: Laptóljelen: A Közművelődési irodák és művelődési részvétel. Kolozsvár.
Kiadó: Közművelődési nyomda Brassó.

Országos nemzeti kiállítás.

Lapunk hasábján már több ízben foglalkoztunk ezzel a kérdéssel.

Most a képviselőházban a múlt héten lezajlott utolsó napjából impulzus arra, hogy újra — a minden bizonnyal nem utolszóra — visszatérjünk az 1896 ban rendezendő kiállítás ügyére.

A felvett vitákhoz hivatkozni, hogy világkiállítás, avagy országos nemzeti kiállítás legyen-e?

Pro és contra halljuk az érveket. A kormány országos nemzeti kiállítás rendezését javasolja s ezt a képviselőház is elfogadta.

Nagyon helyesen!

Mert nálunk a kiállításnak egyik és legfőbb, legfontosabb feladatát az kell hogy lezárja, hogy jótékonysághoz gyakoroljon iparunk fejlődésére.

Szükségünk van arra, — így mondotta az országos kiállítás ügyének egyik legfelkészültebb szószólója, — hogy megölezzük a hazai közönséget a hazai ipar előhaladásáért. El kell szöktetnünk a közönséget attól a szellemi kiskorúságtól, mely minden idegen terméket — már idegen voltáért — feltétlenül bánt.

Erre az agitatorus, mondjuk reklámszerű célra a világkiállítás, a mi szempontból, a lehető legerendesebb eszköz volna. — Sőt a világkiállítás a közönségen nagy mértékben meglevő ezt

a hajlamot, az idegen iránti előszeretettel még több nélkül fokozná, úgy, hogy a világkiállítás hazai iparosainak nézve, hosszú évekre végzetes következményekkel járhatna.

Önmagunk számára, saját okulásunkra egyrészt, s másrészt arra a célra rendezik be országos nemzeti kiállításunkat, hogy önmagunkat, tudomány, művészet, ipar, kereskedelem és közgazdaság terén való előrehaladásunkat mutassuk be a külföldnek.

Iparosaink kétségei egyikezettől, megfeszített erővel és szorgalommal igyekezzenek a legszebb, legjobbat, legelőszébbet, legeredetibbet és a mi fő, a legnagyobbat teremteni, készíteni a nagy versenyre, mikor ország világ szemé munkájukon, rajtuk függ; s mikor arról van szó, hogy ha valami kiváló alkotónak, hírnevet, jövőjüket, alapítójukat meg.

Költséget, fáradságot nem kíméljenek, mert nemcsak arról van szó, hogy kisebb-nagyobb áldozattal jóbb jövőjük alapját vehetjük meg, hanem arról is, hogy velük, általuk és bennük, a magyar nép, Magyarország lakóinak munkaképessége, munkavégzése, ügyessége, leteletessége, előrehaladására lesz betemetva, s az a diademság az egész magyar nép, a magyar állam díszesége lesz az eredményes előfordulón.

S mi fogyasztók, táncosok, muzsisták, anyagi támogatással, már győzelműk, segítők a nagy munkára, nagy versenyre készülő iparosaink; akkor pedig, mikor előtérnek fog állni a kész

mű, mikor alkalmunk lesz megismeri saját iparunk termékeit, akkor vessük örök emlékkébe az ott látottakat, tartuk örökké szemünk előtt saját iparosainkat, s első sorban s mindenek felett csak azokat támasztjuk, mert csak akkor lesz igazán sikeres az országos kiállításunk, ha ezt elérjük, ha a mi szemünk megfordításának ezt a nagy munkáját észközi s csak akkor tekinthetünk majdan büszkén vissza az eredményes előfordulóra, melynek új szelleme hirtelen egyetértéssel tenet azt, hogy egykor, de csak a messze jövőben, s nagy nemzetekkel is versenyre keljünk, s önbizalommal vállalkozzunk új világkiállításra.

Ugy lesz-e, ki tudja?

A mai kor, a mi sávir szelleme fel nem jogosít bennünket arra, hogy ezt higyük e. reméljük.

Kormányunkban meg van a jóakarat, és törekvés. Még el Baross Gábor szelleme, ének az a eszméi kereskedelmi politikáinkban.

De csodálatos, a népek ezreiben visszhangra nem találunk.

Mindenki helyesli, elvén, mindenki pártolja az eszmét, de tényleg, senki sem tesz.

Ma meghaltunk egy új irányú szép beszédet, felvilágosít, holnap végfoglalt, egy ez irányú eszmékben írt cikkeket s holnapután cselekedni fog, mit azelőtt!

A kormány jóakarat, egyesek buzgalma, fáradozása pedig mit sem ér, ha a

tömeget, a népek millióit tapasztalásból fel nem rúgjuk, régi szokásaiból a mi vetkőztetjük.

Egy lánglélek hatalmas szíre, szellem, tetteire, egy újabb Széchenyi István kellene ahhoz, hogy újul felazna évtizedes álomából a magyart s tette sarkalja.

A múlt emléke, az ezredéves kor dícsőségét tán friss erőt önt a lánkat ereibe, s lehetővé teszi a magyar saját lelkes munkáinak, hogy mozgásba hozza, életet varázsoljanak elcsépelt ipari és gazdasági életünkbe.

S ha ez nem is sikerül nekünk, ha biztató szavunk eredménye nem is vezetnek, megmarad nekünk a kötelesség teljesítésének tudata.

De higyük, hogy máskép lesz, higyük a jobb jövőt, higyük, reméljük az előrelét!

Dr. — s.

Politikai hírek.

Hieronymi Károly, bürgymester a kolozsi választóköréből. E hó 8-án diólt — minen Josik Samu választásán — egyhangúlag országgyűlési képviselővé választották. Ez alkalomból, minden nevéről miniszter Sándor s székelyvári pártkörön megjelent, a párt tagjai pedig díjjal díjazták díjazták.

Mint Pétervártól jelentik, az orosz trónörökös nagyhercegnek berihli látogatása megkezdését a biokárral, a háború híreivel roszára.

Ott volt a sajtó is, slatta térsé képzése. — Szé mind, mind a Csabrádi Beadek uré volt.

Honnan egyetér mit gondol, mit nem, megvan a felad a nagy feladat, hogy egyenlősen bírtoknak a nyitóléte, hogy egyenlő lemondott róla: egyetértéssel fogadja a szent ekklesia, legyen az ére minden. Neki ugy szent senkije, prófétus emet usz halmján, ne dírt darabja szét, maradjon meg egy masszaban: Iszen diademság, Iszen szolgálatok jeltéte.

A székelyországi kálvária nek barátja, a köztársaság, e eladta nek itenes szándék.

— De az Istentől, Benczi, hona a templa? meg dírtetben le akarj mondani jóindulat, legalább a hasznosított tarsat fenn maradnak, így időny eddől elpusztul.

— No, no, . . . em is egy gondolat én, hogy végkélt ártományban magam hanem egy 400 forint érti járadékú kánonok magamnak.

— Az kővé, az nem elő nekéd, ki nagy kibon szeretés ént.

— Ént, bírt csak rám, majd aligazított én a magam bajkt.

A köztársaság melet a végrendetelt, lendülettel szép szavakkal vezette be, világos nyitóléte, egyetértéssel, illelkes tenné eladta, a Csabrádi nemessécséftől eladta meg az építést.

TÁRSZÁLL.

A szent ekklesia pátrónusa.

(A „Brassó” eredeti társzálja.)

Ott kezdem, hol a szomorú történetek rendezés végezték, — s halálom.

Att tartom, jobb étem a kellemetlen bálvetsen elől, mint később.

Bar így gondolkodott volna Csabrádi Beadek uram, de hiába, soka sem volt neki elegendő suttarajára: előbb szépségeit megpótlása, hogy az ént fájának jó megpótlás gyönyörűsége s aztán felmagasztalata magát egy korbáttal fizára; ott kapált meg egy szép ént regelen, aranyló nyugat fény fordása.

Judás páldáját követte, ki tudvalevőleg a Megváltót árulta el. Hát ő sem volt kisebb bűnös Judásnál, ő meg magát árulta el.

Hasznát nek hasznát esztendőre szent. Ez a végzet kálvária feladta.

Teszek megpótlást, az allani sz östő igazság előbe annak a bűnnek a tudatáról, hogyemlétt esztendőnk bűnünk, megtört lélekkel, majd lesz „apostát”, csufalás fog.

S ha még az az utolsó igazságtaloss meg volna az emberek, hogy fátosságezen temetít az mint a szent, az Csabrádi Beadek uram, mert árulta ugyancsak kielt ám a szent ekklesia . . .

Magát listtel meg, mit tisztezt. . . . Mikor a „dráka” halottát Puskás Péter, a fűtő esztendő a bálvetsen fozom megpótl, hanyat-bonkol tottát a tiszteletes uram elmondta nek a szörny esztendő. A tiszteletes, esztendő sem habozott kiemendani: hula a jószág Istennel, és a megpótlást.

S megtette előzetes indoklásokat.

Azonál észrevétla a presbiteriumot. A jámbor esztendőnk megpótlástott vettük üdvözlés Beadek urak szörny halálát s ezt feltélt fájatunknak a tiszteletes indítványára eltek legrészletesebb adatk felvételét, majd halálrahozta meg, hogy a megpótlást: a fah házhoz hozza, a szent ekklesia költségé állítja fel a ravatit, orsón a templaik viszik a csinálmák belső predikációs halottat; valamennyi harang van Csabrádi, mind meghajtatja, a nagyisteltelt esperes ur tott konyarogón, a helybeli tiszteletes gyász bálvetsen tartani, üdött dírték fognak kálvária s székelyországi. Fel fognak szöktetni a Csabrádi kálvária kálvária kálvária kálvária, hogy a menyheny nemessé és nemzets Csabrádi Beadek ur egy időben (én, rég volt az) a község ura volt, tartisik keresztényiség kötelezőségeit az evangélium szerint reformáltak igaz fájatálban esztendőnk.

A mint mondok, úgy tette.

A temető dírték fogtak a köztársaság meghalt volt. Hogy nít az orsóna, hogy sokogott a kálvária, hogy meg volt indult az

esperes ur, menyén érdem volt felhúzza a gyászszobában. . . .

Igazán megpótl volt.

Sínta letek kerelték az emberek egy ilyen temetőt eltek is meghalni egyenlősen; az aztán nagyon mindegy lenne, hogy szép szerével, s vagy úgy onkányoz.

Csak hogy oda egyb is kell ám, mint a meghalás. Őda érdem is kell.

S Csabrádi Beadek urak egy érdemei voltak a szent ekklesia körül. Ő állította hála. Alán a sugar, szép bálvetsen a 10 másszák harang, a legrészletesebb, csak nek szöktetett igazság szentek, az orsóna mála bálvetsen Őda megpótlott el legjobban. A papi lak új fűdele, a temető deszkáitörése, a templom új padozata mind, mind az ő névél volt tele, akar ráírhatta azt, „Tiszta szívből adományozta, csináltatta Csabrádi Beadek.”

Hát még a kálvária pillanatánál kálvária háló első mindegy szent, att a kálvária innem a bálvetsen pillanatánál, azestis bálvetsen tennet az a Isz Kanam, azt a tiszteletes urat tudja legjobban. De az a 18 fájat bálvetsen sem volt a másé annak fájatén, hanem mint a megpótlást Csabrádi Beadek ur. Hogy onkotta s szó ráltig, a leányka, a fehér öblös a pompás masztok; s att az alján a szentek mérték gyönyörűsége, tiszteletes, szép fájat, a ponyk és szent Tamás almalvár, a kajsi barackkál, a durvánval.

